

DETTE VET VI

Vi er jorda, gjennom plantene og dyrene som gir oss næring.

Vi er regnet og havene som flyter gjennom årene våre.

Vi er pusten til skogene på land og plantene i sjøen.

Vi er menneskelige dyr, i slekt med alt annet liv, som etterkommere av den aller første cellen. Med denne slekten har vi en felles historie, skrevet i genene våre.

Vi har en felles samtid, fylt med usikkerhet.

Og vi har en felles fremtid, som enda ikke er fortalt.

Vi mennesker er bare en av tretti millioner arter som vever det tynne laget av liv som omslutter jorden.

Stabiliteten til alle levende tings samfunn avhenger av dette mangfoldet.

I nettet er vi alle knyttet sammen - vi bruker, renser, deler og etterfyller livets grunnleggende elementer.

Vårt hjem, planeten Jorden, er begrenset, og alt liv deler på Jordens ressurser og på solas energi og har derfor begrensede vekstmuligheter.

For første gang har vi berørt disse grensene. Når vi setter luften, vannet, jorda og livsmangfoldet på spill, stjeler vi fra den endeløse fremtiden for å tjene den flyktige nåtiden.

DETTE MENER VI

Menneskene har blitt så tallrike og redskapene våre så mektige at vi har drevet våre medskapninger til utryddelse, demmet opp de store elvene, hugget ned eldgamle skoger, forgiftet jord, regn, og vind og revet hull i himmelen.

Vitenskapen vår har bragt smerte i tillegg til glede, og millioner betaler for vår bekvemmelighet gjennom lidelse.

Vi lærer av våre feil, vi sørger over våre tapte slektninger, og vi bygger nå en ny, håpets politikk.

Vi respekterer og anerkjenner det absolutte behovet for ren luft, rent vann og ren jord.

Vi ser at økonomisk aktivitet til fordel for noen få, men som forringer arven til de mange, er gal. Og siden skader på miljøet svekker biologisk kapital for alltid, må den fulle økologiske og sosiale kostnaden alltid tas med i alle utviklingsberegninger.

Vi er bare en flyktig generasjon i tidens lange marsj, og vi har ikke rett til å viske ut fremtiden. Så der kunnskapen er begrenset, vil vi huske alle de som skal komme etter oss, og sørge for å holde oss på den sikre siden.

DETTE BESLUTTER VI

Alt dette som vi vet og mener, må nå bli grunnlaget for hvordan vi lever.

Ved dette vendepunktet i vårt forhold til Jorden, arbeider vi for en evolusjon: fra herredømme til partnerskap, fra fragmentering til sammenheng, fra usikkerhet til gjensidig avhengighet.

